

Makový mužíček ležel v postýlce a spal. Byla už noc, dědoušek s babínkou už také klimbali. Venku fičel vítr a proháněl mraky po obloze, až se člověku mohlo zdát, že ne mraky, ale hvězdy a měsíc někam letí. Až se z toho hlava mohla zamotat. Mužíček sice spal, ale slyšel, jak venku fouká. Najednou sebou škubl, začal prudce dýchat a sténat. „Ne, ne, pomoc!“ vykřikl ze sna a probudil se. Ve světničce byla tma. Prudce oddychoval a otřel si zpocené čelo. „Co se mi to jen zdálo,“ přemýšlel. Venku se ozval další poryv větru, zacloumal okenicemi, Makový mužíček se lekl a vyděšeně vzkřikl: „Babičko, dědečku!“ Babinka, která po jeho prvním volání spala jen lehce, se konečně probudila s vědomím, že mužíček potřebuje pomoc. Vstala a přišla k jeho postýlce. „Inu, copak se stalo?“ ptala se koněšlivě. Makový mužíček se chytil její dlaně a přitiskl ji k sobě. „Já, já... jsem... zase... letěl,“ vykládal přerývaně. „Nu, ale už jsi přece tady s námi, v postýlce a v bezpečí,“ tišila ho. On naprázdno polkl a poprosil babínku o pití. I dědoušek se už vzbudil, jak si ti dva povídali. Rozsvítil tedy svíčku, aby se mužíček světlem uklidnil. Mužíček si vzal náprstek čaje, který babička nabrala na kamnech, a dychtivě nápoj vypil. Když dával nádobku od úst, všiml si ve světle škrábanců na rukách. Jeho pohled sklouzl ke kamnům, kde ležela naněkolikrát přelomená makovička. Pustil náprstek, zakryl si obličej dlaněmi a rozplakal se. Dědoušek stojící z druhé strany postýlky zvedl náprstek. Druhou rukou pohladil mužíčka. „No, no, to byl jen sen,“ tišila mužíčka babička, „už je to přeci pryč.“ A on plakal dál. Plakal, plakal, až se vyplakal a dočista unavený tou námahou usnul. Dědoušek se starostlivě díval na babínku a ona zase na něj. „Hrom do toho,“ zaklel tiše. A plamen svíčky se lehce komíhal, protože svíčka stála u okna, kudy si silný vítr našel skulinkou cestu do chaloupky.

Ráno se Makový mužíček vzbudil a chvíli mu trvalo, než se ro vzpomněl, co se stalo v noci. Teď, přecjen klidněji než v noci, se probíral tím, co se předevečirem stalo. Letěl tehdy ze samoty přes les. Už byla skoro tma a podobně fičelo jako noc na dnešek. Tmavé mraky, které se blížily, slibovaly pořádnou plískanici, a tak pospíchal zpátky domů. Vezl si bohatou výslužku za uspání holčičky ze samoty a těšil se jakou udělá radost dědečkovi a babičce. Nechal jim totiž udělat dárek od holčičiných rodičů. Měl trochu problém v silném větru držet směr i výšku, ale radostný pocit z dárku ho popoháněl domů. Potom se to stalo! V náporu fujavice zakolísal a dárek se mu smekl. Sice jej zachytil, jenže neudržel rovnováhu, natož výšku a vichr ho hnal do korun borovic. A pak si pamatoval bolest, jak se prodíral větvemi k zemi. Nakonec s žuchnutím dopadl a nevěděl o sobě. Ráno se prokřehlý a mokrý dopotácel do chaloupky, vleč za sebou zlomenou makovičku a dárek, který jak se pak ukázalo byl rozbitý.

Nechal vzpomínání, vylezl z postýlky a došel k makovičce. Byla načisto rozbitá a téměř prázdná, jen tři semínka v ní zůstaly. Odložil ji bez zájmu. Těžce se nadechl. Co teď bude dělat? Najednou se mu udělalo ouzko a do pláče, tak se znovu rozplakal. Ani si nevšiml, že za ním stojí stařeček. Ten mu dal ruku na ramínko a řekl: „I neboj, něco vymyslíme. Však zase budeš létat.“ Makový mužíček přestal plakat a otočil se na něj, takže položená ruka se mu sesmekla z ramene. Rozzlobeně řekl: „Já už nechci létat.“ „I proč ne?“ podivil se zaskočený dědoušek. „Protože už nechci. Tak nebudu,“ vztekl se mužíček. Dědeček zkoprněle koukal a makový mužíček odešel.

Tak uplynulo několik dní. Protože se zpráva o nehodě rozšířila, lidé posílali pozdravy a přání uzdravení, někdy se i stavili, když šli kolem. Makový mužíček málokdy na něco z toho reagoval. Tak moc byl ponořený ve svém trápení a zlobě.

Jednou přišla na návštěvu holčička ze samoty a chtěla Makového mužíčka pozdravit. On na to dědouškovi řekl, že ji nechce vidět. To už dědečkovi došla trpělivost: „Tak ona přijde takový kus cesty a ty na ni takhle? Taková nezdvořilost.“ „Aťsi,“ odpověděl mužíček a snažil se, aby na něm nešlo poznat, že ho to přecjen trochu mrzí. Když on ji nechtěl i chtěl vidět zároveň. „Vždyť ji to

bude mrzet. Ona ti přeci přeje jen to dobré,“ domlouval mu stařeček. Makový mužíček si stejně trucoval: „Ať ji to mrzí. Však za to může.“ A to už byl dědeček paf. Mužíček se rozbrečel. „To kvůli ní, kvůli ní se mi to stalo. Já už nechci nikdy létat. Pak už se mi to nikdy nestane,“ křičel mezi slzami. Stařeček si k němu pomalu klekl. Konečně to pochopil.

„Ale to neznamená, že se ti nestane něco jiného. Když jsem pošíval střechy, tak jsem jednou i spadl. Stejně jsem na další střechu zase vylezl, protože to jsem byl já – dělal jsem došky. Protože bylo třeba je dělat a já to dovedl.“ Objal plakajícího mužíčka. „A než mi voda vzala pramici, tak jsem se málem jednou utopil, když jsem se srazil s kusem stromu, který řeka unášela sebou. Ale převážel jsem pak dál.“ Chytil Makového mužíčka za ramínka a díval se mu do očí. „A ty jsi Makový mužíček. Umíš uspávat děti, přinášíš radost jim i rodičům a oni tě mají rádi.“ Mužíček si otřel slzy a zatímco mu tekly nové, tak do toho povídal: „Když to tak moc bolelo. Já mám strach, že to bude bolet znovu.“ Stařeček ho pohladil po tváři. „Kdyby to mělo znovu bolet, tak to zkrátka bude bolet. Někdy to prostě bolí a nedá se před tím utéct. Ani ten strach na tom nic nezmění. A připraví tě i o ty pěkné chvíle. Jako třeba teď, když za tebou přišla návštěva a ty ji odmítáš. Protože se bojíš, protože ti tu bolest připomíná.“

Mužíček si znovu otřel slzy a díval se stařečkovi do jeho laskavých chápacích očí. „Dědoušku, můžeme ji jít pozdravit spolu?“ zeptal se po chvíli nesměle. „I to víš, že ano,“ souhlasil stařeček, „Jen chvilku než zase vstanu. To víš, dlouho jsem klečel.“ Začal se zvedat. Společně pak vyšli ke dveřím držíce se za ruce.

A Makový mužíček se s holčičkou pozdravil. Ona vytáhla ruku, kterou měla schovanou za zády, a podávala mu malý balíček. „Rodiče se doslechli, že... budeš potřebovat nový. Moc nás mrzí, co se ti stalo,“ pravila na vysvětlenou. On porozbalil balíček, aby viděl co se v něm skrývá. Byl tam dárek pro dědoušky. Oči se mu zalily slzami a pár jich skanulo po tváři. Byl dojatý, jak jsou na něj lidé hodní a on je přitom chtěl od sebe odehnat. Po několika dnech byl poprvé opět šťastný. Zabalil balíček a objal holčičku. Na otázku kdy zase přiletí odpověděl, že ještě neví, protože má rozbitou makovičku a tentokrát už nepůjde slepit. Za chvíli se rozloučili, protože holčička nechtěla nechat rodiče doma dlouho čekat, aby neměli strach.

Jakmile je opustila, tak došel k rozbité makovičce a vyndal zbylá semínka. Díval se na ně a přemýšlel. Pak jedno z nich zasadil do květináčku na okně.

A představte si – vyrostla z něj další makovička, podobně kouzelná jako ta první. Nebyl v ní sice žádný mužíček ani děvenka, ale také létala a máček z ní uspával děti, ba i dospělé, stejně jako z té první. A jak to vím? Protože ji Makový mužíček přesně k tomu používal.